

In potem?

Prvi je zinil Molčev Jurij, češ:

„Meni se je takoj zdelo, da se je postiljonu le sanjalo.“

Predno so pa dospeli v Poljane, se je zdelo isto vsem, razen postiljonu.

J. M.

Basni o levu.

Po Ezopu, Lafontainu in Krilovu priredil Brinjos.

1. Lev in lisica.

Lisica je šla služiti levu. Dogovorila sta se, da bo lisica divjačino zasledovala, a lev jo bo raztrgal. Plen pa sta si delila po razmerju svojega stanu.

Seve, lisica je dobivala potemtakem le majhne kosce mesa.

Bila je zategadelj nezadovoljna in je odpovedala levu službo.

Sklenila je, da bo hodila odsihdob sama na lov. In res, splazila se je meni nič tebi nič med čredo ovac, da bi si izbrala tečno večerjo. Toda pastirji so jo zasačili in z gorjačami pobili.

Boljše, da si na varnem sluga, kakor gospod, kateremu nevarnost žuga.

Ezop.*)

2. Lev, volk in lisica.

Lev se je bil postaral in je ležal bolan v svojem brlogu. Vse živali so ga posetile, le lisice ni bilo. Volku se je zdela ta priložnost ugodna, da bi očrnil svojo največjo sovražnico. Stopil je torej pred leva in mu tožil lisico, češ, le ošabnost in zaničevanje je krivo, da ne pride potuhnjenka gledat in tolažiti svojega bolnega gospoda in kralja.

Volk še ni končal svoje zlobne govorice, kar vstopi lisica, ki je še ujela zadnje besede svojega obrekovalca. Ustrašila se je sicer plamenečih oči razsrjenega kralja, toda izmislila si je takoj zvijačo.

Ponižno se prikloni navihana rjavka mogočnemu levu in sladko beseduje: „O, kralj naš ljubi in slavni! Nimaš ga služabnika, ki bi bil bolj potrtr kakor jaz, ko sem slišala o tvoji bolezni. Mislila in tuhtala sem noč in dan, kaj bi utegnilo pomagati našemu ljubemu vladarju. In naposled sem našla zdravilo, ki ti gotovo prežene bolezen.“

*) Ezop je bil prvi pesnik, ki je zlagal basni. Zanesljivih podatkov o njegovem življenju nimamo. Herodot in Plutarh pripovedujeta, da je živel na Grškem v 6. stoletju pred Kr. roj. v dōbi sedmih modrijanov. Telesa je bil neki grbastega in grdo sključenega ter živel je baje delj časa kot suženj na otoku Samosu. A odtod ga je pozval na svoj dvor lidjski kralj Krez. Ko ga je le-ta poslal nekdej na Grško, je razžalil narod v Delfi, in vrgli so ga raz skalo, da se je ubil. — Gotovo je, da Ezop svojih basni ni nikdar sam zapisaval, ampak da so se delj časa ohranjevale le po ustnem izročilu. Demetrij Falerej je bil prvi, o katerem vemo, da je zbral in zapisal Ezopove basni.

Pis.

Ko sliši lev te besede, mine ga vsa jeza in hlastno povpraša lisico: „Povej mi to zdravilo, kje si ga našla?“

„Ovij svoj trebuh in svoja rebra“, pravi lisica, „v toplo kožo, ki si jo potegnil z volka. To ti bo pomagalo!“

Lev se razveseli in ukaže, da naj volka takoj živega oderó. In lisica je sama pomagala pri tem opraviilu ter je pošepetala volku v uho: „Kdor drugim jamo koplje, sam v njo pade.“

Ezop.

Nevarno igranje.

(K sliki.)

Navadni pregovor pravi, da so miške takrat dobre volje, kadar ni mačke doma. Pridejati bi mu pa smeli še nov pregovor, ki bi svetu oznanjal, da so tudi mačke dobre volje, kadar ni človeka doma. Posebno si ob taki priliki rade privoščijo kako izredno veselje v gosposkih hišah, kjer jim že itak bolj strežejo.

Naj le to objavim, kaj so počenjale unkrat v gradu, ki je blizu naše vasi. Kmalu po božiču so se grajski odpeljali neko popoldne na poset k prijateljski obitelji. Otroci so sicer prosili mamo, naj bi smeli s seboj vzeti tudi mucke, ki so tako krotke in prikupne. A materi ta predlog nadležnih otrok ni bil kar nič všeč, češ, kdo bo neki pazil še na mačke, ko je že z otroci tolik križ, če jih kdo hoče vzdržati v pravem redu. Zato odločno odbi jejo prošnjo s pristavkom, ki se je tudi milosrčni deci zdel dovelj opravičevalen: da bi se ne prehladile, naj rajše ostanejo doma na gorkem!

Kaj so potlej počenjale mucke, ko so bile same doma, pač lahko razvidite na sliki, ki je na oni - le strani. Vse igre so poskusile in premetale, ki so jih bili pustili v sobi otroci in odrasli: žogo so premetavale, kocko preobračale ...; še po slikah v knjigi so brskale. Ko so se naveličale skakanja in vsega drugega igranja, spravile so se še na zaboj, ki ga je bil Miklavž prinesel grajskim otrokom in jih presenetil z neko novo igračico. Pa kaj, ko teh mačjih misli ni mogoče uganiti? Ali so stavile, katera bode prva zlezla na zabojček, ali so vadjale, katera pojde odpirat pokrovček, ali pa so kaj drugega ugibale, da bi boljše porabile svojo prostost, — kdo to vé? Bržkone so pa bile njih misli take, kakor njih glave, namreč — mačkine! In njih delo tako, kakor je razumejo mačke — igranje! A to pot je bilo to mačje igranje opasno in usodno. Zakaj, vam sporočim šele v prihodnji številk. Da boste še bolj radovedni, kaj da utegne biti v zabojčku, vas opozorim, da tam ob strani izpod pokrovčka nekaj ven štrli, kar svedoči, da mora v tej čudni skrinjici biti res kaj posebnega.

(Konec prih.)